

Hoofdstuk 1

Lex Arenberg – Lotharingen vloekte die ochtend binnensmonds boven zijn gazet waarin met grote koppen stond weergegeven dat de zwarte weduwe, zoals ze in zijn kringen werd genoemd, veertig miljoen euro had verdiend. Het ging om een beursgang van een bedrijf waarin zij vanwege haar familie veel aandelen bezat. Hij kon het zich nog heel goed herinneren hoe het ‘penozesletje’ - wat een andere benaming voor haar was - zich had geïntroduceerd in die familie en ze haar kwalijke invloed op haar latere echtgenoot had uitgeoefend om hem volledig in haar macht te krijgen. Lex en zijn broederschap hadden destijds kunnen voorkomen dat ze te veel invloed naar zich toe zou trekken, maar haar uitpattingen waren van dien aard dat er geen rem op zat en zij, haar man en tevens haar mededader, er een hoge rekening voor tegemoet zouden zien. Maar erger nog was dat het een negatieve uitstraling zou hebben op alle adellijke families en broederschappen in Europa met wijdverbreide vertakkingen over de hele wereld. Uiteindelijk was de maat vol en daarom werd ze nu ‘de zwarte weduwe’ genoemd. Het waren nog niet eens zozeer haar extravagante capriolen waar Lex zich aan stoorde, maar meer nog aan dat het haar was gelukt flink te cashen. Hij zou graag op eenvoudige wijze ook in één klap tientallen miljoenen willen binnenharken, maar het oude familiekapitaal stond muurvast en zijn opa had

testamenteair voorkomen dat er ooit iemand bij kon. Lex was aangewezen op het geringe dividend uit het kapitaal - al was het bij elkaar nog wel een paar ton per jaar - dat uit de aandelen in bedrijven werd verkregen. Het waren dierentuinen, dolfinaria en andere locaties waar wilde dieren ter lering en vermaak gevangen werden gehouden. Nadat in de jaren vijftig van de vorige eeuw de families met blauw bloed tot het inzicht waren gekomen dat het niet langer door het volk werd geaccepteerd dat er op de grote vijf in Afrika werd gejaagd, was het geweer ingeruild voor het fototoestel en de filmcamera. Zijn opa had die lijn gevolgd en had al zijn geld in profijtarme ondernemingen gestopt, waar het voor altijd zou blijven en Lex vervloekte dat. Er werd op de deur werd geklopt.

‘Binnen,’ riep hij.

Zoals elke ochtend rond dit tijdstip stapte de dienstmeid zijn werkkamer binnen met een zilveren schaal in haar handen waarop zijn post lag, die was gestapeld naar de volgorde van belangrijkheid, zover dat aan de buitenkant van de envelop te zien was. De mooie Roemeense was uitgedost in een frivole stijl, waar Lex erg van hield, wat voor hem wilde zeggen dat ze een korte zwarte rok droeg met een wit schortje ervoor en een zwart bovenstuk met korte mouwen en een vierkant diep uitgesneden decolleté, afgezet met witte biasjes. Aan haar fraaie lange benen sierden hoge witte netkousen en haar zwarte pumps maakten voor Lex het wellustige plaatje compleet. De vrouw was jong, aantrekkelijk en ze glimlachte hem

flauwtjes toe. Zoals van haar werd verwacht liep ze om zijn brede antieke bureau heen en ging rechts naast hem staan, waar ze de schaal op het tafelblad legde, maar die niet los liet. In die licht gebogen houding voelde ze dat zijn hand onder haar rok en slipje gleed en ze, zoals dagelijks, door Lex werd betast. Ze spande haar billen aan, waarvan hij opgewonden raakte, maar niet zodanig dat hij er verdere actie op ondernam. Lex kneep in haar billen. Veel vrouwen zouden moord en brand hebben geschreeuwd, bedreigd hebben met een rechtszaak en een MeToo-discussie over hem hebben afgekondigd, maar voor haar niets van dat alles. Ze keek wel uit. Vergeleken met wat ze van kinds af aan had moeten doorstaan was dit voor haar van een heel onschuldig niveau. Hij had haar in zijn macht en dan hoorde dit er gewoon bij. Ze vond haar werkgever niet onaantrekkelijk voor een man met een leeftijd van rond de zestig. Niemand kende precies zijn leeftijd, omdat hij nooit zijn verjaardag vierde. Hij was voor haar, ondanks het bedenkelijke ochtendritueel, een charmante man lijkend op Gregory Peck op latere leeftijd. Verder was hij compleet gestoord en deden er veel verhalen de ronde over zijn dwangmatige persoonlijkheidsstoornissen, waar hun geheimpje er één van was. Het ging al twee jaar zo en nooit had hij er bij haar op aangedrongen meer handelingen te verrichten dan wat hij elke ochtend bij haar deed. Van het ene op het andere moment was ze vanuit Roemenië in dit kasteel terecht gekomen, wat

zich, naar later bleek, ten zuiden van Antwerpen bevond. In een van de zolderkamertjes was ze ontwaakt en kon zich niets herinneren van de voorgaande dag. Ze had geen idee wie haar had ontvoerd en hoe ze hierheen was getransporteerd. Wel zat haar lichaam onder de blauwe plekken en had ze pijn in haar ‘poep’ zoals ze dat later in het Vlaams benoemde, wat tot hilariteit had geleid bij het overige personeel, dat ze als haar hechte en lieve familie beschouwde. Lex had haar paspoort ingenomen en ze kreeg voor haar werk in de huishouding niets betaald. Verder mocht ze met niemand van buiten contact opnemen, waarmee ze geen probleem had. De wereld was slecht voor haar geweest en de pijn die ze voelde als ze aan haar verleden dacht, wilde ze het liefst zo ver mogelijk wegstoppen. Ze werd nu goed verzorgd, had goed te eten en ze had veel plezier in de contacten met haar nieuwe familieleden. Ondanks het gebrek aan beloning, kreeg ze wel regelmatig geld toegestopt wat afkomstig was uit slimmigheden, zoals bijvoorbeeld van de zoon van de tuinman. Regelmatig stuurde Lex hem erop uit om met contant geld cocaïne te kopen en dan bleef er voor haar wat aan de strijkstok hangen, omdat het werd versneden en de zoon er daardoor een handeltje op na kon houden voor andere gebruikers dan de gasten op het kasteel. Ze had hem eens gevraagd waarmee hij de cocaïne versneed en hij had haar het onthutsende antwoord ‘asbest’ gegeven, waarna hij hard in de lach was geschoten, en het corrigeerde naar bakpoeder. Ze

had geen kosten, dus spaarde ze haar geld op voor het moment dat ze het nodig had.

‘Uw bezoek is zojuist gearriveerd,’ zei ze toen Lex zijn handelingen bij haar had gestaakt.

‘Laat hem maar wachten in de jachtkamer,’ zei Lex, ‘en zorg ervoor dat er een kan koffie klaar staat als ik daar over ongeveer vijftien minuten arriveer.’

Elena knikte licht door haar knieën. Als een volleerde mannequin liep ze kaarsrecht de kamer uit en ze wist dat zijn priemende ogen op haar achterwerk stonden gepind. Via de trap voor het personeel, die zich in de ruimte naast de grote houten trap in de hal bevond, daalde ze af naar het souterrain, waar ze de bestelling van de kan koffie doorgaf aan Dione, de vrouw van de butler. Ze kon het heel goed met haar en haar man vinden.

‘Ik zal voor de koffie zorgen,’ zei Dione, ‘want in jouw tenuetje, zal de bezoeker zich afvragen of hij in een bordeel is beland.’

Ze lachten er beiden om en in het voorbijgaan kon Dione het niet laten haar een tikje op haar bil te geven. Het ‘slachtoffer’ deed het voorkomen alsof haar een ferme mokerslag was toegediend en vervolgde in een geveinsde kreupele pas de in zwart-wit betegelde route. Zo liep ze door naar haar kamer om zich daar om te kleden voor de andere werkzaamheden die voor deze dag op haar programma stonden. Dione stond nog aan het begin van de lange gang waar ze het uitproestte van het lachen.